

Milyen vén szalmakutyák is lettünk, barátaim,
hogyan elszállt a tüzes, lucskos fiatalság,
az ábrándok csillogása a szemünkben,
dacos lélek és meg nem roppanó gerinc;
nyirokcsomó, térdfájás, aranyér, koleszterin
hogyan elhatalmasodtak életünkön,
milyen magányos lett bennünk az ember,
már világmegváltó bánatunk is elhagyott,
vagy még az is, a fene se tudja.

Láttam nemzedékem legjobb elméit –
de hát nem is, még csak ezt se láttam:
mind itt vannak, besúgóktól és szekusoktól mentesen,
legyőzve az alkoholizmust és más bolondériákat,
le végül még a bohémet is magunkban.

Ha legalább egy fiatalemberrel találkoztunk volna,
hogyan megmondja, mit mulasztottunk el abból, amit ígértünk:
sem repülő, sem akárhányadik szimfónia,
de letettünk azért ezt-azt mindenféle asztalokra,
és mégis-mégis kurvára véget ért valami,
merevek lettünk és puhák,
szakítások és válások taposnak,
nem figyel ránk már rég a kutya sem,
és mi sem mindig figyelünk magunkra –

csak olykor egy-egy kert, egy holdas udvar,
egy nagy foci az álom műfúvén,
egy lány, aki még tudna tán szeretni –
aztán vissza a masszázs mindennapokba,
nyirokcsomókba és ínszalagokba,
fájdalmakba, amik már csak a testünk,
miközben nem a testünk mégse valahogy,
csak az életünk, csak az, amivé lettünk,
vén törékeny, porzó szalmakutyák.